

Pyhäkön

Lamppu

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2010

KENEN VALTUUKSIN?

JUHANA POHJOLA

Mitä jos joku Suomen armeijan upseeri tyyty-mättömänä esimiestensä toimiin menisi ulkomaille ja hänet siellä ylennettäisiin kenraaliksi. Sen jälkeen hän tulisi uuden sotilasarvonsa merkinä leijonat kaulallaan takaisin Suomeen ja esiintyisi kenraalina kaikkialla. Tämän lisäksi hän rupeaisi omavaltaisesti nimitämään joitakin miehistön jäseniä upseereiksi, jotka johtaisivat omia itsenäisiä joukko-osastojaan. Miten Suomen puolustusvoimien pääesikunnassa tähän suhtauduttaisiin? Olisiko väärin, jos tuota kenraalia rankaistaisiin ankarasti?

Tähän tapaan eräällä keskustelufoorumilla puolustettiin piispa Matti Väisäsen historiallista erottamista Suomen ev.lut. kirkon papisvirasta. Vertaus on hyvin osuva, vaikka kirkossa olemmekin hengellisen hallintapiirin alueella, jossa ei päde miekan vaan Hengen miekan eli Jumalan sanan valta. Mutta silti kysymys suhteesta hengelliseen esivaltaan on oikeutettu. Voisiko eräs raamatunkertomus olla tässä avuksi?

Daavidin luo kokoontui myös joukoittain pulaan joutuneita, velkojen ahdistamia ja katkeroituneita miehiä ja hänestä tuli heidän johtajansa (1.Sam.22:2). Vallassa oli tuohon aikaa kuningas Saul. Jumala oli hänet voidellut siihen asemaan ja kansa riemuhuudoin hänet vastaanottanut. Miksi sitten Daavid antoi kutsua itsensä johtajaksi? Eikö se ollut suora kapina laillista kuningasta vastaan? Jos Saul olisi toiminut niin kuin kuninkaan sopii, ei Daavidin olisi tarvinnut paeta vaan hän olisi voinut elää yhdessä Saulin hovissa. Mutta Saul ei toiminut Jumalan mielen mukaan enää kuninkaana. Hän ei ainoastaan rikkonut Jumalan sanaa vastaan vaan hän myös toimi väkivaltaisesti

niin Herran pappeja kuin Daavidia kohtaan. Saul oli ylittänyt valtansa eikä hoitanut tehtävänsä niin kuin hänen olisi tullut. Daavidille ei jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin kantaa pitkään kapinallisen nimeä, vaikka hänellä olikin Jumalan sana puolellaan. Daavidin luo etsiytyivätkin ne, joilla ei ollut enää tilaa eikä paikkaa Saulin hallitsemassa Israelissa. He saivat mahdollisuuden oman elämänsä vaikeuksien keskellä uuteen alkuun. Katkeruus muuttui Jumalan lupausten omistamisessa innoksi rakentaa uudistettua Israelia lapsille. He uskoivat, että Daavidin huoneelle oli annettu Jumalan lupaukset, vaikka eivät voineet nähdä sitä vielä.

Toimiko siis Daavid väärin rakentaessaan Jumalan profeettallisen sanan varaan uutta kuningashuonetta Saulin valtakunnassa? Ratkaisevaksi kysymyksesi jää: Toimittiko Saul Jumalan antamaa virkaa oikein ja lain mukaan? Jos toimitti, niin Daavid oli kapinallinen. Jos ei, niin hän oli lupauksen kantaja pienestä joukosta ja kapinallisen nimestä huolimatta.

On aina riskialtista lähteä vetämään Raamatun kertomuksista yhtäläisyysmerkkejä meidän tilanteeseemme. Mehän olemme usein sokeita omille motiiveillemme ja virheillemme. Asetelmat eivät ole niin selviä, kuin me usein innossamme luulemme. Mutta silti meidän tilanteessamme minua puhuttelee kertomus Daavidista. Yhtäältä hän säilytti uskollisuutensa Saulin huonetta kohtaan, mutta toisaalta rohkeasti rakensi uutta. Yhtäältä häntä pakotti toimimaan Saulin vihamielisyys, toisaalta Jumalan lupauksen sana. Tämän kaltaisessa jännitteessä mekin elämme. Meidät on kastettu tämän kirkon jäsenyyteen. Jotkut meistä on vihitty sen paimenvirkaan. Me haluamme olla

kuuliaisia kirkkomme järjestysmuodolle ja oikein valituille piispoille. Mutta samalla emme voi ummistaa silmiämme siltä hätätilanteelta, joka kirkossamme vallitsee. Ratkaiseva kysymys kuuluu meidänkin kohdallamme: Toimiiko kirkkojärjestys kokonaan Jumalan sanan mukaan ja täyttävätkö piispat virkansa eli opettavatko he oikein, torjuvatko he väärän ja antavatko he laumalle paimenet? Jos toimittavat, niin silloin toimintamme on ollut hengellistä ylpeyttä ja lahkohenkistä. Jos eivät, niin silloin meillä on ollut Raamatun ja kirkkolain oikeus ja velvoite toimia.

Voiko siis Suomen armeijassa toimia ilman laillisen esivallan valtuutusta? Ei suinkaan - normaalitilanteissa. Mutta historiasta tunnemme, että laillisesti tehdystä Moskovon välirauhansopimuksesta huolimatta eräät upseerit johtivat aseiden kätkemistä. Rangaistuksen pelosta välittämättä he valmistautuivat mahdollista tulevaa Neuvostoliittoa vastaan käytävää sissisotaa varten. Isoisäni oli yksi heistä. Meidän aseenamme on vain ja ainoastaan Hengen miekka emmekä me toimi salaisesti. Mutta rakkaudesta mekin olemme liikkeellä - rakkaudesta tai-vaalliseen isänmaahamme! ■

KONSISTORI SUOMEEN – KAPPELI PERNIÖÖN

≡ JUHANA POHJOLA

📷 MAURI ILONEN JA JANNE KOSKELA

Luther-säätiön jumalapalvelusseurakuntien edustajista muodostuva valtuuskunta kokoontui Tyrvännössä 14.8. Siellä pidettiin syyskauden starttipäivä seurakuntien vastuunkantajille.

Raamattutunnissa pastori **Markus Pöyry** opetti lähestymään Ilmestyskirjaa nimensä mukaisesti ”Jeesuksen Kristuksen ilmestymisenä” eli kirjana Vapahtajasta. Tällöin painopiste ei ole vain tulevaisuudessa, antikristuksissa ja vitsauksissa, vaan jo nyt viettämässämme taivaallisessa jumalanpalveluksessa Karitsan valtaistui-
men luona. Opetus osoitti, että luterilaisten usein laiminlyömälle Ilmestyskirjaopetukselle on suuri tarve.

Valtuuskunnan kokouksessa pääasiana oli konsistorin perustaminen Suomeen. Tähän saakka Luther-säätiön pappiskandidaatit ovat tutkittu Ruotsissa Missionsprovinsin konsistorin edessä ja siten myös vihitty siellä. Kun piispa **Matti Väisänen** vihki tulevat pastorimme Suomessa, on tarpeellista saada konsistori piispan avuksi. Sen tehtävänä on ennen muuta tutkia ja päättää pappiskandidaattien kelpoisuudesta ja vastata seurakunnista nouseviin teologisiin kysymyksiin. Tämä konsistori toimii osana Ruotsin ja Suomen Lähetysprovinsia.

Pirtti kävi pieneksi suurelle vastuunkantajajoukolle. Kokouksen osanottajia happpihypyillä.

Valtuuskunta piti konsistorin perustamista tärkeänä asiana ja näytti sen muodostukselle vihreää valoa. Näin Luther-säätiön hallitus tulisi keskittymään taloudellistoiminnallisiin asioihin ja konsistori hengellis-teologisiin kysymyksiin.

Luther-säätiön työn ystävien perinteeksi muodostuneet kesän päätösseurat pidettiin **Liisa ja Sakari Korpisen** kotona Perniössä. Samalla Lindilän tilan vanhaan vilja-aitaan Sakarin rakentama kappeli vihittiin Jumalan sanalla ja rukouksella. Piispa **Matti Väisänen** toimitti avustajien kanssa juhlallisen vihkimisen.

- Yksityisiä kappeleita on vanhastaan Perniössä ollut useita. Mutta minun motiivini rakennusprojektissa on ollut, että minä ja perheeni muistamme jatkuvasti olevamme taivaallisen mannan tarpeessa. Rukoukseni on myös, että tämä voisi palvella laajempaakin joukkoa lähetyshiippakunnassa, Sakari kertoo.

- Olen saanut sen hengellisen perinnön, että Kristuksen lihaantulon tavoin uskonasiat ovat hyvin konkreettisia: on Jumalan huone, elämän leipä ja hengelliset kirjat.

Psalmiukuoro lauloi kappelin vihkitilaisuudessa. ”Ilo valtasi minut kun kuulin sanan: Me lähdemme Herran huoneeseen!”

Sisällys 4/2010

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Konsistori Suomeen – kappeli Perniöön
- 4 Sami Liukkonen: ”Suurin asia on evankeliumin oppi!”
- 6 Papiksi synnyttään ja pastoriksi kutsutaan
- 8 Enkelten ja kaikkien pyhien kanssa: ”Kolmiyhteisen Jumalan nimessä”

- 9 Jumalan Pojan nimet Raamatussa: ”...ja sinun tulee antaa pojalle nimeksi Jeesus”
- 10 Hyväksynnästä ja armosta
- 11 Jumalanpalvelukset 2010
- 12 ”Tämä toiminta ei ole ketään vastaan eikä keltään pois”

”SUURIN ASIA ON EVANKELIUMIN OPPI!”

ESKO MURTO

SAMI LIUKKONEN

Helsinkiläisen kuppilan nurkkapöydässä haastattelu ei ole lähteä käyntiin – ei sitten millään. Syynä ei ole vai- vaantunut jännittäminen tai puheen vähyys, pikemminkin päinvastoin. Sami Liukkosen kanssa nauraessaan toimittaja ymmärtää, kuinka vaikea hyvästä ystävystä on tehdä ammat- timaista haastattelua. Luther-säätiön pastorit ovat yleensä huumorinta- juista joukkoa, ja tähän ei ilmeisesti ole tulossa muutosta Sami Liukko- sen pappisvihkimyksen myötä. No, ehkä tästä silti jotain syntyy.

KATSE KÄÄNTYI KRISTITYSTÄ KRISTUKSEEN

Haastattelua tehtäessä oli kulu- nut viikko Samin viimeisestä työn- tekijäkokouksesta Opiskelija- ja koululaislähetysten koululaistyön- tekijänä. ”Lähtösaarnanaan” Sami oli puhunut aiheesta, jota Luther- säätiössäkin on usein pidetty esillä: kirkon seitsemästä tuntomerkestä.

- Oli aikanaan käänteentekevää ymmärtää mikä ero on kristityn tuntomerkkien tarkkailulla ja kir- kon tuntomerkeillä. Ensimmäisessä katse kiinnittyy aina ihmiseen it- seensä – jälkimmäisessä Kris- tukseen, Sami kuvaa.

Mielikuvat tulevasta työnantajasta eivät alun alkujaan olleet kovinkaan positiivisia. Ennakkoluu- lot olivat vahvat ja suh- tautuminen Luther-sääti- öön hyvin negatiivinen.

- Minua häiritsi koko ajan se, että mielestäni Lut- her-säätiö keskittyi sivu-

seikkoihin pääasian, evankeliumin, kustannuksella, Sami kuvaa.

- Mielikuvissani myös kummit- teli ajatus ”täydellisten uskovais- ten seurakunnasta” – ajattelin, ettei Luther-säätiössä ole tilaa syntiselle ihmiselle.

Ennakkoluulot ja huolenaiheet kuulostavat tutuilta, tämänkaltaista kuulee tavan takaa kerrottavan, ja moni muistaa omasta historiastaan samanlaisia epäilyksiä. Miten Sa- min mieli sitten muuttui?

- Muutos oikeastaan oli mah- dollinen vasta sitten kun suostuin ottamaan oikeasti selvää asioista, silläkin uhalla, että se merkitsisi maailmani mullistumista.

- Ryhdyin työhön ymmärtääkse- ni mitä sakramentit merkitsevät, ja sitä kautta melko väistämättä myös jumalanpalveluksen ja paimenviran merkitys alkoi aueta, Sami kuvaa.

- Ensimmäinen kerta Markus- yhteisön messussa oli vaikuttava. Minut, vastustaja ja tuhlaajapoika otettiin vastaan sanoen: ”Tervetuloa kotiin! Tervetuloa Kristuksen ja Hä- nen kaikkien lahjo- jensa ääreen!”

- Enkä tiennyt olen- ko taivaas- sa vai maan päällä, Sami hymyillen muistelee.

VAHVA TAUSTA RAAMATUN OPETTAMISESSA

Samin elämässä 90-luvun puoli- välistä tuli hengellisen heräämisen aikaa. Jo silloin syttyi ajatus pas- toriksi rupeamisesta, mutta Juma- lan suunnitelmassa sen aika ei vielä ollut. Kun ovet teologiseen tiede- kuntaan eivät auenneet, Sami lähti Kauniaisiin opiskelemaan nuoriso- työnohjaajaksi. Vuosi 2003 merkit- si kahden palvelusuhteen alkamista Samin elämässä – ensin Opiskeli- ja- ja koululaislähetyksessä, sitten avioliitossa vaimonsa Sailan kanssa. Avioliitto jatkuu yhä, Opiskelija- ja koululaislähetyksessä alkanee työtkin venyivät seitsemän vuoden pestiksi.

OPKOn leivissä merkittävimpanä työtehtävänä oli jatkuva Raamatun opettaminen kouluikäisille.

- Hienoimpina muistoina tuolta ajalta ovat varhaisnuorille sunna- tut Ruttoreppu-leirit kesäisin, Sami kertoo.

Lokakuun pappisvihkimyksessä vihitään – jos Jumala suo – paimen- virkaan taas teologeja, joiden edel- lisiin työtehtäviin kuuluu evanke- liumin julistaminen Opiskelija- ja koululaislähetysten palveluksessa. Mistä johtuu se, että juuri OPKOsta tulee niin paljon pastoreita Luther- säätiön palvelukseen?

- OPKOn vastuunkantajissa liik- kuu paljon teologian opiskelijoita ja työntekijöiden parissa kiinnostus ja arvostus hyvää teologiaa kohtaan on vanhastaan ollut vahva, Sami selittää.

- Sellainen tausta tarjoaa luon- taisen kasvualustan luterilaiselle teologialle. Samalla kuitenkin tie paimenvirkaan on kutsumus- tietoisilla teologeilla käytän- nössä poikki. Luther-säätiö on

Saila aloittaa tänä syksynä Tiitus-yhteisön diakoniatyöntekijänä. Jos leikit antavat osviittaa tulevasta, Aaron saattaa jonain päivänä seurata isäänsä ammatinvalinnassa.

siten luonnollinen ”seuraava askel” monelle.

”TÄSSÄ TYÖSSÄ ON KYSE MARATONJUOKSUSTA”

Vuosi 2008 merkitsi Liukkosten perheelle monia muutoksia. Sami, vaimonsa Saila ja poikansa Aaron vaihtoivat pääkaupunkiseudun urbaanista elämänrytmistä Mikkeliin. Samana syksynä Sami kirjoittautui opiskelijaksi Helsingin yliopiston teologiseen tiedekuntaan, ja opintie kohti papinvirkkaa alkoi.

Muutto Mikkeliin merkitsi myös astumista mukaan paikallisen jumalanpalveluksen elämään. Liukkosten perhe on elänyt osana Tiitus-yhteisöä jo kolmatta vuotta, ja lokakuussa Sami ottaa paimenvastuun tästä laumasta.

- Tiitus-yhteisö on pienehkö yhteisö, mutta aktiivinen. Ihmiset ovat vastaanottavaisia Jumalan sanalle. Seurakuntaa sävyttää iloinen, lämmin tunnelma, Sami kuvailee.

Samin tietä kohti pastorinvirkkaa läheltä seuranneet tietävät, että tämä

kandidaatti ei suhtaudu kevyesti tulevaan kutsumukseen, vaan pikemminkin nöyrällä ja kunnioittavalla asenteella. Onneksi virkaan vihittävän ei tarvitse olla täydellinen, vaan oppimista saa jatkaa vielä työssäkin.

- Olen luonnostani hiukan impulsiivinen – innostun helposti ja teen asioita nopeasti, Sami kuva.

- Tässä työssä kyse on kuitenkin enemmän maratonjuoksusta kuin sadan metrin sprintistä. Haluaisin oppia pitkäjänteisyyttä.

- Kaikkein omimmillani koen olevani papintyön ydinasioissa – saarnaamisessa ja liturgian johtamisessa.

VAHVUUTEMME JA PÄÄMÄÄRÄMME ON AVOIN YHTEISÖLLISYYS

Tulevaisuudessa Sami haluaisi satsata liturgiasta opettamiseen ja sen kehittämiseen. Päämääränä olisi, että liturgia tulisi seurakunnalle eläväksi – että se joka käänteessä todistaisi meille Jumalan hyvyydestä ja lahjojen runsaudesta. Myös

yhteisöllisyys ja sen vahvistaminen on projekti, jossa ei tulla valmiiksi koskaan. Päämääränä on seurakunta, joka ei olisi yhtä vain sunnuntaisin, vaan läpi viikon.

- Yhteisöllisyyden täytyy olla luonteeltaan sellaista, että se tukee yhteisön avoimuutta myös vierailijoille, Sami kuvailee.

- Luther-säätiön yksi vahvuus onkin juuri avoimuudessa. Tästä on muistettava pitää kiinni – sekä ihmisten kohtaamisessa että ulospäin tiedottamisessa. Eristäytyminen voi tapahtua siihen erikseen pyrkimättä tai sitä haluamatta.

Yhdessä avoimuuteen pyrkimisen kanssa täytyy kuitenkin myös säilyttää kirkkaana oma työnäky ja pitää kiinni siitä, mikä jumalanpalvelusyhteisöissä on kalleinta.

- Suurin asia on evankeliumin oppi, sitä on tutkittava ja käytettävä ja vaalittava.

- Kompromissit uskon kysymyksissä eivät koskaan ole vain yksittäisiä valintoja. Ne ovat tie, jolle astutaan. Jokainen askel tekee seuraavan helpommaksi, Sami kuvailee.

Samassa kokouksessa, jossa Sami kutsuttiin Tiitus-yhteisön paimeneksi, Saila kutsuttiin yhteisön diakoniatyöntekijäksi. Kotijoukot ovat ilolla Samin tukena paimenvirkkaan ryhtymisessä. Varsinkin vuonna 2005 syntynyt Aaron-poika iloitsee – ja on ylpeä – siitä, että iskästä tulee pappi.

- Aaron puki minun valkoisen paidan päälleen ”albaksi” ja sujautti itselleen tyynyliinasta ”messukasukkan” leikkiäkseen ”superpastoria”, Sami kertoo hymy huulillaan.

- Ja kyllä Aaronkin meidän perheessämme kantaa vastuuta hengellisestä elämästä. Joskus jos iskä aikoo väsymykseen vedoten typistää iltahartauden pelkäksi lyhyeksi rukoukseksi, Aaron vaatii kuulla Raamatun sanaa ja haluaa päästä laulamaan virren.

- Tällä tapaa meillä hoidetaan uskoa, Sami summaa.

PAPIKSI SYNNYTÄÄN JA PASTORIKSI KUTSUTAAN

✍ EERO PIHLAVA

Jeppe ja Mari lähtivät yhtä matkaan kotiin kirkonmäen seuroista. Kirkkoherra oli opettanut illassa yleisestä pappeudesta ja pappisvirasta. Moni kysymys oli jäänyt vaille vastausta ja kaverusten kotimatka kuluikin asiasta kiihkeästi väitellessä. Jepen mielestä koko saarnavirka oli ihmisten keksimä este evankeliumille. Mihin tarvittiin pappia kun Jumalan ja Jeesuksen voi tuntea muutenkin kuin papin välityksellä? Onhan ihmisillä Raamatut, rukous ja henkilökohtainen usko, eikö? Marin mielestä kirkkoherra oli opettanut oikein sanoessaan saarnaviran olevan välttämätön seurakunnalle. Sanovathan tunnustuskirjatkin, että Jumala on sellaisen asettanut.

Uskon, että moni meistä on keskustellut ystävänsä kanssa pappisvirasta, joskus Jepen ja Marin tavoin kiihtyneessäkin tilassa. Monien väittelyiden jälkeen itse olen ainakin joutunut toteamaan, että epätoisuus Raamatun opetuksesta estää rakentavan keskustelun. Pureudun seuraavassa Raamatun opetukseen saarnaviran ja yleisen pappeuden suhteesta. Innoittakoon se meitä alkuun Jumalan seurakunnille antamien lahjojen tutkimisessa.

PAPPEJA VAI PASTOREITA - VAI ONKO SILLÄ VÄLIÄ?

Aloitetaan kielenkäyttöön liittyvästä ongelmasta. Kirkkoherra opetti seuroissa yleisestä pappeudesta ja pappisvirasta. Suomen kielessä sana pappi on lainasana, joka on tullut kieleemme slaavilaisista kielistä. ”Pappi” (papa) yhdistetään nykyään mm. vanhan liiton uhripappeuteen. Vanhastaan sana on kuitenkin tarkoittanut kielellämme isää tai seurakunnan paimenta. Raamatun lehdillä sanalla ei kuitenkaan viitata

uuden liiton paimen virkaan. Vanhassa testamentissa sillä viitataan yleensä Aaronin ja hänen poikiensa pappeuteen.

Uudessa testamentissa pappi sanoo käytetään viittaamaan joko yli-pappiimme Kristukseen tai seurakunnan yleiseen pappeuteen (Huom. Room. 15:16! Paavali käyttää toiminnastaan ilmaisua ”papillisesti toimittaakseeni” vanhatestamentillisen uhrianalogian luomiseksi). Viitattaessaan uuden liiton paimen viran haltijoihin Uusi testamentti käyttää pappi-sanan sijasta muita sanoja, kuten esim. paimen, vanhin, kaitsija ja seurakunnan palvelija.

KAIKKI KASTETUT OVAT KUTSUTTUJA PAPPEUTEEN

Raamatun mukaan kaikki kristityt ovat pappeja (1 Piet. 2:5,9; Ilm. 1:6, 5:10), mutta kaikki kristityt eivät ole seurakunnan paimenia. Kaikki kastetut ristitään papeiksi ja jotkut kristityt kutsutaan myös paimenvirkaan. Yleinen pappeus ja paimen virka eivät ole sama asia, mutta molemmat ovat Jumalan seurakunnalle antamia lahjoja.

Mitä yleinen tai uskovien pappeus sitten tarkoittaa? Jepelle se merkitsi vapautta uskoa Jeesukseen ilman paimenta ja seurakuntaa. Raamatussa se merkitsee Jumalan omaisuuskansana, maailman valona olemista. Ilmestyskirja puhuu Kristuksen verellä armahdetusta Jumalan pappiskansasta. Vanhatestamentillista taustaa vasten katsottuna kohdissa on kyse Jumalan omaisuuskansasta, Israelista, joka on Kristuksessa pyhä ja uskollinen Jumalalle. (1:6 ja 5:10, 2 Moos. 19:4-6, Jes. 61:1-9). Pietarin kirjeessä pyhää ja kuninkaallista papistoa kehoitetaan ”uhraamaan hengellisiä uhreja” ja julistamaan ”sen jaloja

tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.” (2:5,9).

Seurakunta on kutsuttu olemaan valona pimeydessä Vapahtajamme esikuvan mukaisesti. Jokaisen seurakunnan jäsenen elämäntilanne määrittää tekojemme ja hengellisten uhriemme tarkan muodon. Olkaamme uskollisia töissä, koulussa, kotona, opiskelijana tai vaikka räppärinä, sillä Jumala on suonut Kristuksen valon loistaa pimeytemme. Herra meitä tässä työssä runsaasti siunatkoon.

PAPIT JA PASTORIT YHDESSÄ

Marin ja Jepen keskustelu pyöri pitkälti yhden kysymyksen ympärillä: mikä on paimenviran ja yleisen pappeuden suhde toisiinsa? Yleinen pappeus viittaa Raamatussa Jumalan seurakuntaan ja sen tehtävään olla valona maailmassa. Saarnavirka viittaa Raamatussa seurakunnan keskellä olevaan virkaan, jonka pääasiallisena tehtävänä on antaa Kristuksen valon loistaa seurakunnassa.

Uskolliset pastorit eivät saarnaa itseään vaan Kristusta (2 Kor. 4:5) ”Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden.” He päästävät ja pidättävät Kristuksen suuna syntejä (Joh. 20:22-23). Heille on uskottu sekä Kristuksen kaste- ja lähetys käsky (Matt. 28:18-20), että käsky ehtoollisen viettämisestä (1 Kor 11:23-26).

Mikään edellä mainituista tehtävistä ei ole sellainen, johon vaadittaisiin yli-inhimillisiä taitoja tai voimia. Kristuksen sana vaikuttaa kaikki kaikessa. Kuitenkin on totta, että jokainen kristitty ei saa Jumalan asetuksen tähden kaikkia tehtäviä seurakunnassa toimittaa. ”Kirkol-

lisesta järjestyksestä seurakuntamme opettavat, ettei kirkossa kukaan saa julkisesti opettaa eikä hoitaa sakramentteja ilman asianmukaista kutsumista.” (Augsburgin tunnustus XIV)

Paavalin viestit Efeson seurakunnalle ja sen paimenille havainnollistavat hyvin Jumalan antaman paimenviran ja yleisen pappeuden erilaisia tehtäviä. Paavali kirjoittaa seurakunnalle, että Kristus antoi sille *”muutamat apostoleiksi, muutamat profeetoiksi, muutamat evankelisteiksi, muutamat paimeniksi ja opettajiksi. Pyhään täydellisyyteen palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakennukseen, siihenasti kuin me kaikki tulemme uskon ja Jumalan Pojan tuntemisen yhteydessä täydeksi mieheksi, Kristuksen täydellisen varren mitan jälkeen”*. (Ef 4:11-12, Biblia).

Kristukselta lahjana saatujen apostolien ja paimenten tarkoituksena on palvella ja rakentaa seurakuntaa uskon vahvistukseksi. Samaa sanovat myös tunnustuskirjamme *”Jotta saisimme tämän uskon, on asetettu evankeliumin opettamisen ja sakramenttien jakamisen vir-*

ka” (CA V) Raamattu kehoittaakin varjelemaan uskoa kuuliaisuudella paimenia kohtaan, jotta he voisivat vartioida sielujamme ilolla (Hebr 13:17) ja koettelemalla heidän opetuksensa (1 Joh 4:1-3, 2 Joh 10-11, Matt. 7:15-23).

PYHÄN HENGEN KUTSUMANA PAIMENENA

Jos paimenet ovat lahja Jumalalta seurakunnalle niin Paavalin viesti Efeson paimenille ilmaisee, että seurakunta on annettu Jumalan Hengen kautta paimenelle. Paavalin kutsui Efeson seurakunnan paimenia uskollisuuteen Jumalalta saadussa tehtävässä *”Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellänsä on itselleen ansainnut.”* (Ap.t. 20:28)

Jumalan Pojan kuoleman verran maksanutta seurakuntaa ei voi paimentaa kuka tahansa. Pastorien tulee kaitsea Jumalalta saatua laumaa sydämen halusta (1 Piet 5:1-3) ja lauman esikuvina. Paavalin pastoraalikirjeiden kriteerien (1 Tim 3:2-

7, 2 Tim. 2:24-25, Tit. 1:5-9; 2:7-8, 1 Piet. 5:2-3) mukaan paimenen tulee olla mm. taitava opettamaan, perheensä hallitseva, oikeamielinen, pyhä, lempeä ja nuhteeton. Selvästi paimenen virkaan haluavalla ja siinä olevalla tulisi olla vahva usko. Kristus heitä tässä virassa auttakoon.

Jeppe soitti Marille seuraavana päivänä ja kertoi lukeneen Raamattua koko yön. Mari kertoi myös lukeneensa Raamattua ja harmitteli eilisen kiivasta ja nokittelevaa keskustelua. Monta kysymystä oli jäänyt auki vielä yön jälkeenkin, mutta kirkkoherran opetus oli molemmista alkanut tuntua paremmalta kuin eilen.

Kirkkoherra oli opettanut Raamatussa ilmoitetun seurakunnan järjestyksen suojaavan laumaa epäjärjestykseltä. Jeppe olikin miettinyt Marin kotipiportilta lähtiessään, että minkälaisia seurauksia sillä olisi, jos kaikki kaltaisansa aggressiiviset väittelijät tuomaroisivat toisiaan seurakunnan pastoreina. Jeppe ajattelikin, että oli vapauttavaa olla seurakunnan jäsen ja ajatteli kehaista kirkkoherraa seuraavan kerran hänet nähdessään.

KOLMIYHTEISEN JUMALAN NIMESSÄ

✍ MARKUS PÖYRY

Messun alussa pastori lausuu sanat ”Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”. Aloitus on saatu liturgi-
aamme Jeesukselta itseltään. Jeesus ennen julkisen toimintansa aloittamista meni kasteelle, jossa hän otti kantaakseen syntimme. Kastehetkellä kolmiyhteinen Jumala oli läsnä. Isän ääni kuului taivaasta, Poika seisoi vedessä, ja Pyhä Henki laskeutui taivaasta kuin kyyhkynen. Aloittaessaan julkisen toimintansa Nasaretin synagogassa, Jeesus luki synagogaliturgiassa Jesajan sanat: ”Herran Henki on minun päälläni”. Nuo sanat olivat viittaus kolmiyhteiseen Jumalaan, jonka pelastusteot olivat nyt alkaneet Jeesuksen toiminnassa (Herra=Isä, Henki=Pyhä Henki, Minun=Poika). Aloitamme liturgiamme aivan niin kuin Jeesuskin aloitti julkisen toimintansa Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.

JUMALAN NIMESSÄ PÄÄSY HÄNEN LÄSNÄOLOONSA

Jumalan nimi on niin pyhä, etteivät juutalaiset sanoneet sitä ääneen kuin kerran vuodessa. Ylipappi lausui sen suurena sovituspäivänä temppelin kaikkein pyhimmissä. Sitä ei lausuttu turhaan, koska Jumalan nimen lausuminen tarkoitti hänen kutsumistaan läsnä olevaksi, ja ilman suoja ei syntinen ihminen voinut olla Jumalan läsnäolossa. Kun Mooses pyysi saada nähdä Jumalan kirkkauden, Jumala vastasi hänelle asettamalla hänet kallion rotkoon ja lausumalla oman nimensä hänen ylitseen (2. Moos. 33-34). Jumala antoi Moosekselle nimensä, kun Mooses pyysi Jumalan kirkkautta, koska vain Jumalan nimessä on pääsy hänen kirkkauteensa. Siellä missä hänen nimensä on, siellä hän on läsnä. ”Missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.” (Matt. 18:20)

Messun alussa Jeesus siis pastorin suun kautta lausuu seurakunnan ylle oman Pyhän nimensä. Näin hän aloittaa pelastavien lahjojen jakonsa juhlassa, jossa hän on ruumiillisesti läsnä.

RISTINMERKIN JA LAULUN SANOMA

Pastori tekee ristinmerkin kolmiyhteisen Jumalan nimeä lausuessaan. Näin hän muistuttaa seurakuntaa heidän kasteestaan, jossa ristinmerkki piirrettiin heidän otsaansa, ja jossa Jumalan nimi kastettavalle annettiin.

Usein pastori laulaa tuon Pyhän nimen. Jopa laulun sävel saarnaa seurakunnalle, sillä sanojen ”Ja Pojan” kohdalla sävel menee alas, muistuttaen seurakuntaa siitä, miten Jumala Pojassaan astui alas meidän veljeksemme. Samaa saarnaa myös se, että ristin merkkiä tekevän pastorin käsi laskeutuu alas sanojen ”Ja Pojan”-kohdalla.

Kun seurakunnan ylle on lausuttu Jumalan pyhä nimi, se vastaa kolminkertaisella aamuhuudolla. Näin he lausuvat ”Totisesti, se on varmaa. Olemme saaneet Hänen nimensä, meillä on pääsy hänen kirkkauteensa!”. Messuliturgiassa seurakunta laulaa kolminkertaisen aamenen aina vastauksena saamiinsa Jumalan lahjoihin, kun taas pyyntörukouksessa seurakunta laulaa kaksinkertaisen aamenen.

VUOROTERVEHDYS

Tämän jälkeen seuraa pastorin ja seurakunnan välinen vuorotervehdys. Historiallisen liturgiamme yksi upeimpia puolia on se, että se on täynnä Jumalan sanaa. Siksi pastori ei tervehdikään seurakuntaa sanoen tuttavallisesti ”Terve”, vaan Raamatun tervehdyksellä: ”Herra olkoon teidän kanssanne” (esim. Ruut 2:4; 1. Sam. 17:37; 2. Tess. 3:16). Sillä enkeli tervehti Gideonia tuoden tälle viestin, että tämä on saanut armon (Tuom 6:12). Tällä enkeli tervehti Mariaa, joka oli saanut armon ja synnyttävä maailman Vapahtajan (Luuk 1:28). Herran sanansaattajana pastori siis tervehtii seurakuntaa Jumalan sanalla tuoden viestin, että Herra on heidän keskellään jakamassa lahjansa sanassansa.

Seurakunta ei vastaa tervehdykseen ”Niin myös sinun kanssasi”, vaan sanoen ”Niin myös sinun henkesi kanssa”. Myös tämä on suoraan Raamatusta (2. Tim 4:22). Siinä seurakunta tunnustaa ja myös rohkaisee pastoriaan sillä, että tämä ei toimi omassa voimassaan ja omissa nimissään, vaan Pyhä Henki jakaa lahjojaan pastorin suun ja käsien kautta.

”...JA SINUN TULEE ANTAA POJALLE NIMEKSI JEEBUS”

✎ MATTI VÄISÄNEN

Edellisessä Pyhäkön Lampun numerossa tutustuimme Vapahtajamme Immanuel-nimeen. Nyt on Jeesus-nimen vuoro.

JEEBUS-NIMI UUDESSA TESTAMENTISSA

Luukkaan evankeliumissa kerrotaan, että sitten kun lapsi oli syntynyt ja *”kahdeksan päivää oli kulunut ja lapsi oli ympärileikattava, annettiin hänelle nimi Jeesus, jonka enkeli oli hänelle antanut ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa”* (Lk 2:21).

Jeesus-nimi on aivan yksinkertaisesti meidän Vapahtajamme etunimi. Se annettiin nimenomaan ihmiseksi tulleelle Jumalan Pojalle. Jeesus-nimi on siinä määrin sidottu hänen ihmisyyteensä, että se on hänellä yhteisenä monien kuolevaisten kanssa. Nimi Jeesus on heprealaisen Joosua-nimen kreikkannos. Nimet Joosua ja Jeesus olivat kaksituhatta vuotta sitten aivan yleisiä miehen nimiä Israelissa.

Koska evankeliumit puhuvat Vapahtajasta nimenomaan hänen maanpäällisen elämänsä aikana, siksi ne käyttävät hänestä useimmiten juuri Jeesus-nimeä.

JEEBUS-NIMEN MERKITYS

Ennen Jeesuksen syntymää enkeli oli ilmestynyt Joosefille ja sanonut: *”Maria on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä”* (Mt 1:21). Nimi Jeesus tulee Joosua-nimestä, hepreaksi ”Jehoshua” tai ”Jesuah”. Monien mielestä nämä on vuorostaan johdettu verbistä ”jasa”, joka tulee kahdesta sanasta, ”Jahve (JHVH) pelastaa”. Suomeksi Jeesus-nimi merkitsee pelastaja,

vapahtaja. Näin ollen Jeesus-nimi ilmaisee hänen tehtävänsä.

Johannes kertoo evankeliuminsa seitsemännessä luvussa eräästä Jeesus-nimeen liittyvästä ihmeellisestä tapahtumasta näin: *”Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: ’Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat’”* (Jh 7:37-38).

Tilanne oli seuraavanlainen: Jerusalemissa vietettiin viikon kestävää lehtimajanjuhlaa korpivaellustaipaleen muistoksi. Myös Jeesus Nasarettiläinen oli juhllilla mukana. Juhlan viimeinen päivä, joka oli koko juhlien kohokohta, oli käsillä. Päivä oli omistettu korpivaellustaipaleen juottamisihmeen muistolle, ihmeen, jolloin Jumala oli pelastanut kansansa antamalla sille vettä kalliosta. Uusi testamentti sanoo, että se kallio oli Kristus (1 Kr 10:4).

Papisto oli jaettu kolmeen ryhmään: yksi ryhmä haki Giihonin lähteestä elävää vettä, toinen ryhmä palmun lehviä ja kolmas ryhmä halloja. Palatessaan ryhmät yhtyivät Jerusalemin portilla ja tulivat kulkueena temppeliin. Ylimmäinen pappi otti messiaanisinä symboleina lähdevettä ja viiniä ja kaatoi niitä uhrialttarin verikuurnaun. Samalla leeväläiskuoro, jossa oli n. 500 laulajaa, lauloi Jesajan profetiaa: *”Sinä päivänä te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä”* (Js 12:3).

Kun Jeesus kuuli profetian sanat ”pelastuksen (Jesuah) lähteistä”, tosin sanoen oman nimensä, hän tiesi: nyt profetia, jonka hän oli ennen ihmiseksi tulemistaan antanut Jesajalle, täyttyi. Kun kansa lauloi hänestä, pelastajastaan, hän ei voinut olla enää vaiti, vaan huusi juhlakansalle:

”Jos joku janoaa, tulkoon minun tyköni ja juokoon.”

JEEBUS PELASTAJA

Mainittu Jesajan profetia ei ole suinkaan ainut Vanhan testamentin kohta, jossa on ennen Vapahtajamme syntymää ilmoitettu, että tulevan Messiaan nimi on oleva Jeesus. Esimerkiksi seuraavassa Jesajan kirjan kohdassa sana ”jesuah” tarkoittaa vääjäämättä henkilöä tai peräti henkilön nimeä eikä asiaa ja pitäisi niin ollen jättää kääntämättä: *”Sanokaa tytär Siionille: Katso, sinun pelastuksesi (Pelastajasi tai Jeesuksesi) tulee. Katso, hänen palkkansa on hänen mukanansa, hänen työnsä ansio käy hänen edellensä”* (Js 62:11).

Jeesus kutsuu meitä luokseen. Kuulkaamme häntä! Hän on sitä, mitä hänen nimensä julistaa. Hän ei ole vain neuvonantaja. Hän on meidän Pelastajamme, taivaan vastaus elämää janoavaan sydämeemme. Samalla hän tahtoo tehdä pelastetuistaan lähdeihmisiä, joiden kautta myös muut saavat juoda pelastuksen lähteestä, sillä hän sanoo: *”Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.”*

*On Jeesus nimi ihanin
sielulle uskovalle.
Se lohdun antaa vaivoihin,
tuo rauhan ristin alle.
Se nimi kallioni on
ja linna luja Herran.
Sen rikkaus on loputon,
muu kaikki viedään kerran.*

Vk. 42: 1, 3

HYVÄKSYNNÄSTÄ JA ARMOSTA

JARI KEKÄLE
PASTORI, HELSINKI

Aiemmin riitti, kun keisari Augustus antoi käskyn verollepanosta - kaikki lähtivät käskettyyn kaupunkiin. Sittemmin tuli modernistinen individualismi, yksilökeskeisyys, ja sen myötä yhteisön rakenteet ja siteet pirstoutuivat. Samalla yksilön tunteet ja kokemukset ovat nousseet määräävään rooliin kulttuurissamme. Se, miten asiat ovat, ei ole enää selvää. Jäljelle on jäänyt vain se, miten asiat ovat *meille* tai *minulle*.

Akseptaatio, 'hyväksyntä', ja sen kokeminen on yksi ihmiselämän keskeisiä asioita. Tässä uudessa, yksilöiden sirpaleisessa tilanteessa akseptaation merkitys on entisestään korostunut. Psykologia hallitsee yksilökeskeistä kulttuuria ja akseptaatio ja armo ovat muodostuneet samaa tarkoittaviksi sanoiksi. Armossa on toki akseptaatiota, sitä ei sovi vähätellä, mutta siihen liittyy myös tuo nykyajalle kummallinen toinenkin ulottuvuus, totuus. "Armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta." Siksi hukkuva ihminen tarvitsee akseptaation lisäksi aina myös hehkuvaa hiiltä, jossa ovat armo ja totuus. *Silloin yksi serafeista lensi luokseni kädessään hehkuvaa hiiltä, jonka hän oli ottanut pihdeillä uhrialtarilta. Hän kosketti sillä minun huuliani ja sanoi: Katso, tämä on koskenut huuliasi, sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisi sovitettu* (Jes. 6:6).

Kirkkoa on vaivannut sen konstantinolaisen, valtiokirkollisen valta-aseman ajan juuri tuo *valta*. Sillä on ollut kiusaus sanoa Jumalan ja valtiovallan nimissä: "Tehkää juuri näin tai teidät karkotetaan maasta - Jumala kyllä myös rakastaa teitä." Tässä konstantinolaisessa valtiouskonnollisuudessa päälimmäisenä ei ole ollut akseptaatio, vaan valta, totuus ja rakenne. Nyt valta ja totuus on laitettu pannaan ja rakenne on hajonnut. Seurakunta yhteisönä elää keskellä postmodernia sekamelskaa, jossa yksilö etsii identiteettiään ja hyväksyntää.

Kirkon tietty joukko on tajunnut akseptaation keskeisyyden. He julistavat: "Tulkaa kaikki. Tulkaa ja olkaa sellaisia kuin olette. Akseptaatio on armo." Kirkon toinen joukko tajuaa, että tämä ei ole oikein. Jeesus toki sanoi naiselle: "Anna minulle juoda", mutta myös "mene ja kutsu miehesi". Jeesus toki sanoi naiselle: "En minäkään sinua tuomitse", mutta myös "mene, äläkä enää syntiä tee".

Asiaa ei helpota se, että konstantinolaisen ylätasen, vallankäytön, tilalle ja oheen on tullut taso: median virtuaalitaso. Siellä nämä kaksi edellä mainittua joukkoa käyvät kamppailuaan. Niin toisaalta pitääkin, mutta se ei yksin riitä kummallekaan. Akseptaatio tarvitaan alas, käytäntöön. Siksi samaa sukupuolta olevilla pareilla on vimma saada kokea siunaavat kädet aivan konkreettisesti päänsä päällä. He kaipaavat konkreettista aksep-

taatiota alas arjen keskelle. Myös Jesaja kaipasi konkreettista hiilen kosketusta.

Eivät armo ja totuuskaan ole jääneet konstantinolaiseen käskyvallan yläkerrokseen tai vain median väitteilypalstoille. Armo ja totuus on tullut alas ja sen täytyy tulla alas. Virtuaalikannanotot eivät riitä lihaa ja verta oleville ihmisille. Sana yksin ei riitä, tarvitaan myös sakramentti ja yhteisö, jonka näissä läsnä oleva Kristus synnyttää.

Mitä jos armo ja totuus ei laskeudu alas seurakunnan eli kristillisen yhteisön keskelle? Jos keisari Augustus yhä edelleen, jatkaa konstantinolaisten käskyjen antamista, kaikki maailma lähtee, muttei omaan kaupunkiinsa. He vain menevät pois, häviävät. Siksi Konstantinuksen kirkko ei enää sano mitään.

Mutta on ongelmaa myös konservatiiveilla. Meidänkin joukoissamme seurakunnan takaovi heiluu - tai riittävän vahvan tykityksen jälkeen ei enää heiluu etuovikaan. Tai sitten syntyy kaksi tasoa: virallinen taso, jossa kaikki vannovat keisari Augustuksen nimiin, ja epävirallinen taso, jossa ihmiset sisimmässään pelkäävät, kokevat etäisyyttä ja kenties samalla viettävät epämääräistä kaksoiselämää omassa akseptaation kaipuussaan.

Armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta alas. Tarvitaan hiili, pelkkä akseptaatio ei riitä. Tarvitaan myös alas tuleminen, pelkkä julistus ei riitä. Tarvitaan yhteisö, yksilöjoukon sijaan. Tarvitaan *koinonia* – pyhäin yhteys. Tarvitaan vuoropuheluun antautuva Kristus ja vuoropuheluun antautuvia paimenia ja seurakuntalaisia. Tarvitaan yhteisö, kaipaavien yksilöiden kodiksi. Tarvitaan jumalanpalvelusyhteisö. Tarvitaan opetuslapsen mieltä, sillä se mitä tarvitaan on se, mitä emme osaa, emmekä syvimmältään voi saada aikaan. Tarvitaan Kristus itse, kokoamaan, vahvistamaan ja varjelemaan seurakuntansa Sanalla ja pyhillä sakramenteilla.

Niin, ja tarvitaan edelleen myös sitä akseptaatiota ja sen näyttämisen opettelua. Ei kaikki psykologia ole pahasta, vaikka onkin pahasta, jos seurakunnassa kaikki on psykologiaa. Tarvitaan jokapäiväinen leipä - armo ja totuus, joka tulee Jeesuksen Kristuksen kautta alas luoksemme.

” Meilläkin seurakunnan takaovi heiluu - ja riittävän vahvan tykityksen jälkeen ei enää heiluu etuovikaan. Tai sitten syntyy kaksi tasoa: virallinen taso, ja epävirallinen taso, jossa ihmiset sisimmässään pelkäävät.

Heinola

Sunnuntaina klo 15 Pääsinniemen
rukoushuone, Jousantie; 5.9., 31.10., 5.12.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Annankatu 7

Helsinki: St. Barnabas

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Tykistötie 13

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17 Satamakatu 5
5.9., 12.9., 26.9., 10.10., 24.10., 31.10., 7.11.

Imatra

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15
26.9., 10.10., 31.10., 14.11., 28.11.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Tikkamäentie 8
5.9., 12.9., 19.9., 3.10., 10.10., 17.10., 7.11.

Jyväskylä

Sunnuntaisin klo 17 Ilmarisenkatu 18
12.9., 26.9., 10.10., 24.10., 7.11.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinämöisenkatu 13

Kerava

Sunnuntaisin klo 17 Lapilantie 19
12.9., 10.10.

Kitee

Maanantaisin klo 18 Valamontie 4
20.9., 18.10.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17 Pitkäsillankatu 17 b
5.9., 19.9., 3.10., 17.10., 31.10., 14.11.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinöläntie 21
3.10. 5-vuotisjuhla, mukana piispa Matti

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Saastamoisenkatu 10

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10 Uudenmaankatu 14
12.9., 26.9., 10.10., 24.10., 7.11.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 12 Laessaaren siunauskappeli, Salontie 24
12.9., 26.9., 10.10., 24.10., 14.11.

Lappeenranta

Raastuvankatu 16
raamattutunnit torstaisin 2.9., 30.9., 14.10., 25.11.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Rouhialankatu 2
12.9. ja 26.9.; 10.10. lähtien joka su

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30 Tuulimylynkatu 18

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Pyhäkoski

Sunnuntaisin klo 15 Sanajumalanpalvelus Pyhäkosken rukoushuoneella
12.9., 17.10. tiedustelut 050 366 7747.

Rovaniemi

Korkalonkatu 2 Sunnuntaisin klo 11
12.9., 26.9., 10.10., 24.10.

Seinäjäki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Kauppaneliö 13 as 3

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Ilomäentie 5

Kutsu pappisvihkimykseen

+ 2.10.2010 +

Jos Jumala suo, mikkelinpäivän aattona 2.10. 2010 piispa Matti Väisänen, yhdessä koolla olevan seurakunnan kanssa, vihkii kätten päällepanon kautta ja seurakunnan kutsun mukaisesti neljä pappiskandidaattia pyhää saarnavirkkaa hoitamaan.

Tätä ordinaatiomessua vietämme klo 11.00 alkaen Pyhän Sydämen kappelissa (os. Kirstinkatu 1, Helsinki). Meillä on ilo kutsua teidät mukaan - juhlimaan yhdessä koolla olevan seurakunnan kanssa, mutta ennen kaikkea yhdessä huutamaan Jumalan Pyhää Henkeä vihittävien avuksi viran velvollisuuksien hoitamiseen. Vihkimysjumalanpalveluksen jälkeen on mahdollista nauttia kirkkokahvit (5€) ja jäädä yhteiseen päiväjuhlaan, klo 15 alkaen.

Käy onnittelemassa pappiskandidaatteja Luther-säätiön internet-sivuilla: www.luthersaatio.fi - tässä yhteydessä voit myös osallistua keräykseen, jonka tuotoilla hankitaan papinviran hoitamiseen tarvittavia välineitä uusille pastoreille ja heidän yhteisöilleen.

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitussihteeri: Esko Murto

Tilaukset: 050-5225855

eeva.pitkaranta@luthersaatio.fi

Taitto: Knowman Oy

Paino: Myllypaino Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

”TÄMÄ TOIMINTA EI OLE KETÄÄN VASTAAN EIKÄ KELTÄÄN POIS”

KALLE VÄÄTÄINEN

Kiteellä on pidetty Luther-säätiön messuja kuluvan vuoden alusta alkaen.

Messupaikkana on Ortodoksisen kirkon, Pyhän Nektrarios Eginalaisen pyhäkkö. Olemme kokoon-tuneet pyhäkön seurakuntasalissa, joka on kuin pieni kirkkosali kau-niine ikoineineen. Miten kaikki alkoi?

Keväällä 2009 **Pertti Kostamo** otti yhteyttä ja kysyi Luther-säätiön toiminnan aloittamisesta kiteellä. Ajatus tuntui hyvältä, mutta paikkakunnan pieni koko ja työvoimapula saivat minut empimään. Minulla ei olisi aikaa käydä paikalla sunnuntai-sin. 7.10.2009 pidettiin Kiteellä tiedotustilaisuus kaupungintalon valtuustosalissa, jotta nähtäisiin paikallisten ihmisten kiinnostus asiaan.

Suureksi ihmetykseksi valtuus-tosaliin saapui pitkälti kolmatta kymmentä ihmistä. Illan keskustelu-jen perusteella todettiin, että Keski-Karjalan alueella todellakin on tarve Luther-säätiön toiminnalle. Paikalla olleet ihmiset toivoivat, että messut aloitetaan. Messujen ajankohdak-si päätettiin maananatai-ilta kerran kuussa.

KÄYTÄNNÖN TOIMIIN

Kiteeläisistä puuhamieheksi ryhtyi Pertti Kostamo paikallisten ystävien kanssa. Suurin järjestettävä asia oli sopivan tilan löytäminen. Oli myös löydettävä vastuuhenkilöt messua varten sekä hoidettava ilmoitukset ja kutsut.

Paikallinen ev.lut. kirkkoneuvosto oli päättänyt olla antamatta tiloja omille seurakuntalaisilleen. Samoin paikallinen vapaakirkko sekä hel-luntaiseurakunta kieltäytyivät. Roh-keasti päätimme kysyä tiloja itäisiltä kristiveljiltä ja -sisarilta ortodok-

sisesta kirkosta. He antoivat mie-llellään tilat käyttöömme toivottaen meidät lämpimästi tervetulleeksi.

MIKSI LUTHER-SÄÄTIÖ?

Pertti Kostamolla ja hänen vai-mollaan Pirjolla on kolme aikuista lasta ja lapsenlapsia. Pirjo on osal-listunut miehensä kanssa aktiivisesti messutoimintaan.

Pertti on kokenut hengellisen he-rätyksen 16-vuotiaana ja Jumalan kutsun hengelliseen työhän. Hän on valmistunut Suomen Raamattuopis-tolta nuorisotyönohjaajaksi ja tehnyt elämäntyönsä nuoriso- evankelioi-mis- ja lähetystyön parissa ev.lut. seurakuntaviroissa.

Kostamo tutustui Luther-säätiöön nettisivujen, kuunneltavien saarno-jen, julkaisujen sekä henkilökohtai-sien kontaktien kautta. Syy Luther-säätiön kutsumiseen Kiteelle on selkeä.

- Kristillisen seurakunnan tehtävä on palvella kaikkia seurakuntalaisia, mutta perinteisen apostolisen uskon mukaan uskovat ovat jääneet vaille seurakuntayhteyttä muun muassa ehtoollisessa, Pertti summaa.

Hän on kokenut, että Luther-sää-tiössä on ”vakaa, nöyrä sekä vilpi-tön tahto pitäytyä Jumalan sanaan. Synti on julistettu synniksi ja armo armoksi sekoittamatta näitä kahta toisiinsa.”

- Mielestäni olisi Suomen ev.lut. kirkon etu, että se avaisi ovensa tälle messutoiminnalle. Sillä, että ihmiset kokoontuvat vilpittömästi Jumalan Sanan äärelle on siunaus koko seurakunnalle ja kirkolle, Pertti sanoo.

- Tämä toiminta ei ole ketään vastaan eikä tämä ole keneltäkään pois.